

[Voigt]

på, at båndoptagelse af teoriprøven kan finde sted, er det ikke ensbetydende med, at det skal finde sted. Det samme gælder, når det anbefales, at tolken bør sidde med ryggen til plancherne. Ordet »bør« er ikke det samme som »skal«, lige så vel som ordet »kan« ikke er det samme som »skal«.

Et cirkulære som nævnt i spørgsmålet vil give de køreprøvesagkyndige klar besked, der samtidig kan sikre ensartet eksamination.

Besvarelse (15/10 80):

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Justitsministeriet har i en cirkulæreskrivelse af 8. februar 1972 fastsat nærmere bestemmelser om afholdelse af køreprøver med aspiranter, som ikke behersker det danske sprog.

Efter disse bestemmelser kan den køreprøvesagkyndige afbryde prøven, hvis en tolk ikke tilstrækkelig præcist og fyldestgørende kan oversætte svarene, eller hvis den køreprøvesagkyndige får indtryk af, at tolken søger at hjælpe eleven med spørgsmålenes besvarelse.

Som nævnt i begrundelsen for spørgsmålet har justitsministeriet i en skrivelse af 18. september 1980 til medlem af folketinget Mogens Voigt oplyst, at de køreprøvesagkyndige kan anvende forskellige kontrolmetoder, som vanskeliggør ukorrekt oversættelse ved køreprøven.

Justitsministeriet finder imidlertid ikke grundlag for at give ufravigelige regler om, hvorledes kontrollen med hensyn til tolkning skal foregå. Ministeriet lægger herved vægt på, at de køreprøvesagkyndige, der jo stort set alle fungerer eller har fungeret som politimænd, vil gribe ind, såfremt der opstår mistanke om uregelmæssigheder. Det skønnes også væsentligt, at den køreprøvesagkyndige frit kan vælge sin særlige fremgangsmåde med henblik på en effektiv kontrol af prøven. Skulle prøven altid optages på båndoptager eller i øvrigt kontrolleres på en ganske bestemt måde, ville dette i tilfælde, hvor der ikke er mistanke om ukorrekte oversættelser, indebære, at et unødvendigt kontrolapparat blev sat i værk.

Selv om det er justitsministeriets opfattelse, at man i reglen bør have tillid til, at der bliver foretaget korrekt oversættelse, skal det dog bemærkes, at overhøring vedrørende

færdselstavler efter fast praksis foregår således, at tolken ikke kan se de færdselstavleplancher, som skal benyttes ved overhøringen.

Spm. nr. 14

Til *justitsministeren* (7/10 80) af:

Voigt (FP):

»Vil ministeren i 6. afsnit af cirkulære af 8. februar 1972 vedrørende afholdelse af førerprøver med aspiranter, som ikke behersker dansk sprog, rette ordet »bør« til »må«?»

Begrundelse

Ordet »bør« er et noget udflydende ord og giver ikke en klar retningslinje for, hvad aspiranten må medtage af tolk til prøven.

Når denne rettelse ønskes af spørgeren, skyldes det naturligvis, at en ægtefælle, familie af anden art eller en god ven i meget høj grad vil være fristet til ikke at sige sandheden under en prøve. Ministeren er sikkert enig med mig i, at der her i landet findes mange forskellige nationaliteter, som ikke tager det sande ord særlig højtideligt.

Dér bliver jo fremført mange argumenter i færdselssikkerhedsdebatten – ikke mindst fra ministerens side – for at skabe den størst mulige sikkerhed. Det er alle sikkert enige om er fornuftigt. Jeg beder derfor ministeren betragte det her stillede spørgsmål ud fra denne synsvinkel.

Besvarelse (15/10 80):

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

I justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 8. februar 1972 om afholdelse af førerprøver med aspiranter, som ikke behersker dansk sprog, er der fastsat bestemmelse om, at der ikke som tolk bør anvendes en person, der f. eks. ved ægteskab, slægtskab eller svogerskab har nær tilknytning til aspiranten.

Denne bestemmelse skal i overensstemmelse med almindelig administrativ sprogbrug forstås således, at personer med nær tilknytning til en køreprøveaspirant på grund af inhabilitet ikke må anvendes som tolke.

Justitsministeriet finder derfor ikke grund til at ændre formuleringen i cirkulæret.

Spm. nr. 15